

**PAVEL PULBERE – PROFESOR, MANAGER PRIN VOCAȚIE
ȘI EXEMPLU DE BONOMIE**

Lora MOȘANU-ȘUPAC, conf. univ., dr.

Universitatea de Stat din Tiraspol

Acum, când în urmă au rămas mulți ani de formare profesională și umană, când am acumulat o mare experiență de viață, pot afirma cu certitudine că nu există pedagog, care să nu fi lăsat lumină în sufletele discipolilor săi. Afirm aceasta, deoarece în memoria mea au rămas pentru totdeauna toți dascălii, care m-au învățat și m-au educat, începând cu prima zi de școală și terminând cu ultima de la universitate, ba chiar cu cea de doctorantură. Amintirile mă duc din ce în ce mai des cu gândul la momentele când am fost alături de ei, de chipurile lor blânde, vocile calme și cumpătate și mă mir de harul și măiestria lor cu care m-au purtat în lumea pedagogiei și a științelor biologice. Printre cele mai luminoase și vii chipuri care îmi apar deseori este cel al dlui profesor, doctor în științe biologice, conferențiar universitar, Pavel Pulbere, pe care l-am cunoscut de când eram elevă, participantă la Olimpiadele republicate de biologie, organizate la Institutul Pedagogic de Stat „T.G. Șevcenko” din Tiraspol. Încă atunci, inima și sufletul meu de copil au simțit bonomia acestui mare pedagog, care a contribuit enorm de mult la formarea mea profesională și managerială. Domnia Sa a avut încredere în mine și asta a fost punctul de pornire în toată activitatea mea. Judecând cu mintea de astăzi, de om matur, îmi dau seama cum a ars dl profesor ca o lumânare ca să ne dăruiască nouă cunoștințe, să ne facă să înțelegem multe lucruri, prea dificile pentru noi la timpul acela.

Am venit la universitate în 1980, mai întâi la Facultatea Pregătitoare, așa se numea acea subdiviziune universitară, care avea ca obiectiv pregătirea aprofundată la disciplinele de bază studiate, mai târziu, la specialitatea aleasă. M-a recunoscut și mare i-a fost mirarea că nu eram studentă, dar ascultătoare, fiindcă fusesem olimpică și patru ani la rând am fost printre premianții Olimpiadelor la biologie, iar în anul 1977 am avut locul II la Olimpiada televizată, desfășurată în patru tururi. Apoi aveam să aflu că dl profesor Pulbere, care era Decanul facultății de Biologie și Chimie atunci, cunoștea toți studenții de la facultate pe nume și prenume, ba chiar mai mult, de unde sunt de baștină, ce probleme au, cine le sunt părinții și cum pot ei să le asigure studiile. Dlui era foarte aproape de problemele studenților. Unii dintre ei chiar împrumutau bani ca să meargă acasă în vizită la părinți. Cel mai interesant lucru este că, fiind ca un tată pentru studenți, foarte apropiat sufletește, studenții îl iubeau, îl venerau și frecventau toate lecțiile, însă nu din frică sau de stimă, ci și de faptul că orele teoretice erau predate cu atâta iscusință, încât era imposibil să nu fii motivat de a veni la ore. Avea dl profesor o manieră deosebită de predare, o expunere logică și foarte structurată a materialului, ușor de înșușit. Dar la ore toți erau numai ochi și urechi. Când dl Pulbere simțea că oboseam, știa să intervină cu glume sau informații interesante, ca apoi să ne aducă din nou la subiectul

discutat. Totdeauna vorbea pe un ton liniștit, cu o voce deosebit de calmă, care te făcea să-l asculți și să iei aminte de ceea ce îți vorbea.

Având norocul s-o avem conducătoare de grupă pe dna Eugenia Pulbere, doctor în biologie, conferențiar universitar, soția dlui profesor, ne-am apropiat și mai mult de dlui. Ne considera copiii săi, ne alinta, dar când venea timpul, ne amintea răspicat de ce am venit la facultate, era sever atunci când venea vorba de carte, de activități la facultate, de prezența la orele practice și de laborator ale altor profesori, pe care noi, considerându-le mai puțin importante, le frecventam mai puțin. Deseori se interesa, împreună cu conducătoarea noastră de grupă, despre cauzele absenței noastre la ore. Pe atunci nu era răspândită practica înlocuirii profesorului la curs în urma solicitării studenților sau reproșuri din partea studenților cu privire la calitatea predării cursurilor, dar noi, fiind o grupă cu rezultate bune la studii (am fost unsprezece eminente la începutul anului II de studii), ne permiteam acest lucru, iar decanul analiza întotdeauna propunerile noastre și solicitările noastre erau, după caz, satisfăcute.

Pentru noi întâlnirile de suflet cu dl Pulbere erau o mare plăcere și bucurie. În fiecare an, în ajunul Anului Nou, devenise tradiție să mergem cu o urătură la domiciliul familiei Pulbere. Așteptam Anul Nou de îndată ce venea luna decembrie și ne pregăteam de acest eveniment. De cum pășeam pragul casei dumnealor, intram într-o atmosferă de familie, prietenoasă, și modul în care eram primiți și tratați ne dădea energie pentru un an înainte. Gustul tortei mari „Napoleon”, cât roata unei căruțe, pe care o pregătea dna Eugenia Pulbere, și acel pahar de vin pe care ni-l oferea dl profesor Pulbere le simt și acum gustul, însă cel mai interesant lucru este că noi eram tratați ca personalități. De asta are nevoie un pedagog în devenire.

Întotdeauna dl profesor Pulbere găsea timp pentru fiecare student, îl asculta, îl îndruma, îl ajuta când era nevoie și ar fi fost omenește ca și foștii studenți ai dlui să-i răspundă de aceeași manieră, dar nu a fost totdeauna așa. A suferit foarte mult atunci când a înțeles că nu întotdeauna „bine faci – bine găsești”. Sunt sigură că ar fi iertat și nu ar fi purtat pică pe acei oameni, dacă ar fi fost alături de noi. Firea dlui, blândă și calmă, și înțelepciunea erau ceea ce l-a caracterizat și l-a marcat. Aceste calități, dar și înaltul profesionalism, erudiția, generozitatea, exigența față de sine și apropiați, colegi și studenți sunt de asemenea parte a portretului psihofiziologic al dlui profesor.

Domnul Pavel Pulbere s-a manifestat, pe parcursul anilor de muncă la Institutul Pedagogic de Stat „T. Șevcenko”, nu doar ca profesionist și pedagog prin vocație, ci și ca manager iscusit, ocupând funcții de conducere în instituție. Într-o perioadă destul de dificilă, pe când eu absolveam facultatea, dlui a ocupat funcția de prorector pentru studii. În această postură a avut o activitate științifico-pedagogică și managerială de toată lauda. Prin spiritul său novator a contribuit substanțial la elevarea potențialului științifico-didactic al colectivului universității. Nu era deloc ușor să faci față cerințelor de atunci și, în același timp, să ajuți profesorii tineri să crească profesional, să contribui la crearea

condițiilor ca tinerii să rămână la catedre pentru a activa. Am fost și eu una dintre absolventele care au rămas la institut datorită propunerii dlui profesor Pulbere. Sigur că îmi vedeam viitorul în școala unde am învățat și eram așteptată de colectivul pedagogic, de părinții mei, care nu vroiau să accepte nici cu gândul că nu mă voi reîntoarce acasă, însă dlui m-a convins că în institut sunt posibilități ca să pot activa și crește profesional, iar viața la oraș este diferită de cea de la țară. Am acceptat și așa am rămas să-mi încep activitatea profesională în calitate de asistent la catedra Fiziologia omului și animalelor și să fiu colegă cu dl profesor. Mă mândream nespus de mult, dar înțelegeam totodată că trebuie să muncesc pentru a îndreptăți încrederea și să nu-l dezamăgesc cumva. La fiecare etapă a devenirii mele dlui m-a susținut, m-a ghidat, dar întotdeauna îmi spunea că are mari așteptări de la mine, ceea ce mă făcea să fiu mai activă și mai responsabilă, să muncesc mai mult. Au trecut 20 ani de la trecerea dlui în lumea celor drepți, dar de fiecare dată, când ne aflăm în școlile din țară, la diferite întruniri metodice și științifice, numele dlui profesor Pulbere este reamintit. Discipolii d-lui îi păstrează vie amintirea și asta este aceea recunoștință căpătată doar de adevărații dascăli, de cei ce au lăsat în sufletele elevilor lor o scânteie care ține aprinsă flacără cunoștințelor și dorința de a transmite și elevilor ceea ce au acumulat pe parcursul activității profesionale.

Dl profesor Pavel Pulbere a trăit o viață frumoasă și tumultuoasă în pofida faptului că a activat într-o perioadă complicată politic și social. Cu toate neplăcerile pe care le-a avut și le-a suferit, el a fost totuși un om fericit, s-a bucurat de gloria și cinstea binemeritate. Grație calităților sale, bonomiei și nobleței, el a fost stimat, iubit, admirat, venerat de cei care l-au cunoscut și l-au apreciat la justa valoare.

Dumnezeu sa-l odihnească în pace în continuare. Noi vom munci așa cum ne-a instruit și ne-a pregătit pentru a realiza unele deziderate pe care dlui n-a reușit să le ducă la capăt în scurta viață trăită cu demnitate.